

Хай живе 1 Травня—День міжнародної солідарності трудящих! Комсомольці, юнаки і дівчата! Наполегливо оволодівайте знаннями, навичками трудової і громадської діяльності! Беріть активну участь у перебудові!

В нашому інтерклубі

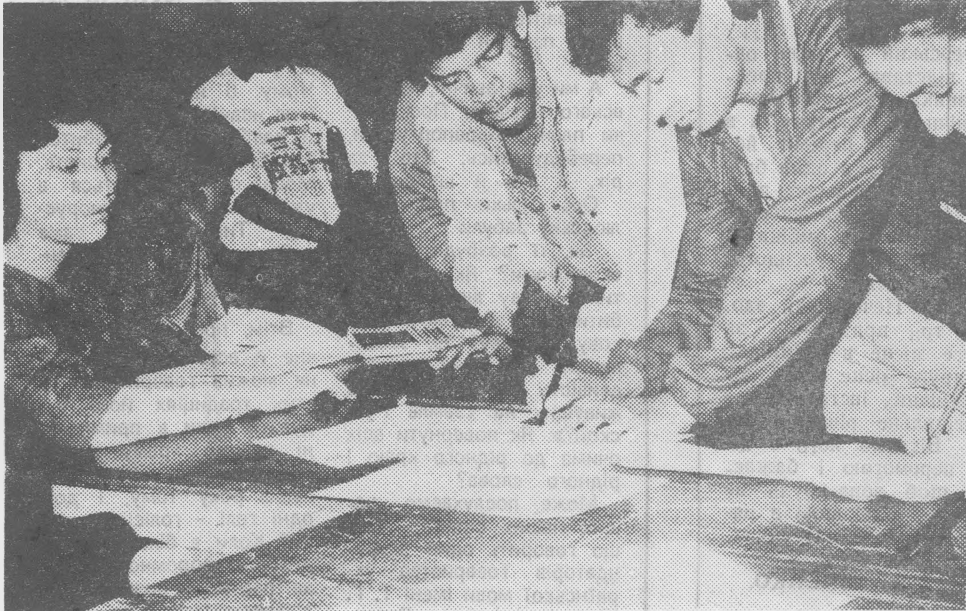
СТУДЕНТСКА організація Прогресивної Соціалістичної партії Львану і актив земляцтва спільно з радянськими студентами 23 квітня відзначили 40-річчя утворення ПСП Львану.

ЗАВТРА, 29 квітня, відбудеться вечір радянсько-індійської дружби.

30 КВІТНЯ в актовому залі інституту зберуться студенти, викладачі, співробітники для відзначення Дня Республіки Афганістан. Він пройде під знаком солідарності з афганським народом в його боротьбі за національну і державну незалежність своєї країни.

Так, це вже третій форум — це вже традиція, започаткована вузівським комсомолом, Організатори такої громадсько-політичної і культурно-освітньої акції набули вміння і досвіду, сформувався актив з числа студентів — добровільних по-

лів молоді, треба прямо сказати, знайшли своє якнайкраще втілення в інститутських форумах. До речі, кожний з них завжди був наділений своєрідністю, незастампованістю, носив відбиток міжнародного політичного клімату року. Але не-

мічників комітету АКМУ і молодих громадян з Африки, Латинської Америки, Південно-Східної Азії, що нині навчаються у ВПІ.

Вони — не сторонні споглядачі, а найактивніші учасники всієї підготовчої роботи і безпосередні виконавці всіх пунктів обширної програми Інтернаціонального форуму. Головна мета його — продемонструвати непохитну волю молоді до миру, дружби між народами на нашій планеті.

А тепер більш детально розповімо про це свято дітей різних народів. Його витоки йдуть від перших післявоєнних років, конкретніше — з пражського фестивалю молоді, звідки й пролунав на весь світ широковідомий «Гімн Демократичної молоді». Пам'ятаєте, «Діти різних народів, ми мечтою о мирі живем»... І далі — «Песню дружби запевает молодежь, молодежь. Эту песню не задушишь, не убьешь...»

Ідеї всесвітніх фестива-

одмінним для вузівських форумів було і залишається те, що вони відбуваються в останню декаду квітня, коли прогресивне людство відзначає день народження В. І. Леніна, готується до Першотравня — Дня міжнародної солідарності трудящих, і тому форуми завжди співзвучні з цими урочистими подіями, проходять під їх впливом.

«Десь о десятій годині 20 квітня запрацювала Інститутська телемережа. Встановлені в навчальних корпусах, гуртожитках телевізори сповістили про початок Форуму миру, познайомили з його програмою. А невдовзі на площі перед ГУКом — короткий мітинг, тут же — ярмарок солідарності.

Знову запрацювала вузівська телестудія. На голубих екранах вона показала першу серію американського відеофільму «Чужий».

В другій половині дня в клубі розпочався концерт художньої самодіяльності, а на спортмайданчиках відбулося відкриття чемпіонату

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 17 (344) П'ЯТНИЦЯ, 28 квітня, 1989 року. Виходить раз на тиждень Ціна 1 коп.

ДІТИ РІЗНИХ НАРОДІВ

20—22 КВІТНЯ В ІНСТИТУТІ ВІДБУВСЯ III ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ ФОРУМ МИРУ, В ЯКОМУ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ ПРЕДСТАВНИКИ З ДЕСЯТКІВ КРАЇН СВІТУ.

з малого футболу. Любітелі і шанувальники рок-музики мали змогу познайомитися з творчими колективами міста Вінниці «Чорний хід», «Акція», «Ешафот». В гуртожитках працювали дискотеки.

21 квітня з програмою дня ознайомили передачі телестудії. У вестибюлях зарясніли плакати зі звертаннями до ООН, уряду США. «Радянські і іноземні студенти, викладачі ВПІ, — читаємо одне з них, — звертаються до уряду США з вимогою припинити неоголошену війну проти народів Нікарагуа і Панами. Втручання у внутрішні справи цих країн є грубим порушенням міжнародного права».

В іншому плакаті засуджується збройна агресія Ізраїлю проти народу Палестини. «Колектив Вінницького політеху висловлює свою підтримку і солідарність з справедливою боротьбою палестинського народу за

багатостраждальній землі».

В той день відбулися збори, присвячені 119-й річниці від дня народження В. І. Леніна. Змістовною була культурно-спортивна програма: юнаки і дівчата брали участь у півфінальних змаганнях з малого футболу, стали глядачами театру естрадних мініатюр «Гротеск».

В останній день форуму телемережа транслювала другу серію відеофільму «Чужий», а спортсмени розіграли фінальні зустрічі. В клубі виступав студентський театр естрадних мініатюр ВПІ.

свою свободу, незалежність держави».

«Вимагаємо покласти край режиму терору і насильства з боку ПАР, припинити агресію проти народів Анголи, Мозамбіку, інших суверенних держав Африки. Свободу Нельсону Манделі, іншим політ'язням!» — полум'яють слова на черговому плакаті.

Росіяни і українці, ефіопи і ліванці, палестинці і індуси, афганці і бразильці, всі, хто заходив у цей час в нульовий корпус, ставлять під плакатами свої підписи.

Приймається послання Генеральному секретареві ООН Х. Пересу де Куельяру. «Ми, афганські студенти, які навчаються в м. Вінниці, студенти з інших країн, як і всі радянські люди, хвилюємося за долю народу Афганістану... Просимо Вас, спираючись на авторитет ООН, вплинути на США і Пакистан з метою виконання ними Женевських угод, надати допомогу Афганістану у відновленні миру на цій

Закінчився форум миру інтернаціональним концертом, в якому взяли участь земляцтва, що діють в інституті. Слід сказати і про організаторів цього пам'ятного заходу — неординарного, насиченого знахідками, ініціативними діями молодих. Це — секретар вузівського комсомольського комітету О. Янченко, його заступники І. Борисенко і В. Попов, студенти К. Бурковська, Л. Димова, А. Качановська, А. Коваль, Г. Супрун, А. Рябий, І. Чайка...

Хорошу, потрібну справу зробили комсомольці і студенти-іноземці. Їх девізом в дні форуму були «Мир», «Дружба», «Братерство». З такими словами, виписаними на кумачевих транспарантах, вийдуть вони через два дні на Першотравневу демонстрацію, що символізує солідарність трудящих всіх країн світу в їх боротьбі за мир, демократію, соціальний прогрес.

Д. БОРИСОВ,
Фото А. Рябого.

В ОСТАННІ дні квітня в аудиторіях кафедр і факультетів проходила обласна студентська науково-технічна конференція. Головний її зміст — студент і перебудова, місце і роль технічної інтелігенції в науково-технічному прогресі, оновленні соціально-економічного життя. Відбулися творчі конкурси, тематичні виставки, проглянуто відеофільми.

21 КВІТНЯ комсомольський актив інституту мав зустріч з співробітниками управління Комітету держбезпе-

Інститутська хроніка

ки УРСР по Вінницькій області.

22 КВІТНЯ відбувся «круглий стіл» учасники якого перший секретар Вінницького міського Компартії України І. І. Сорока, голова виконкому міської Ради народних депутатів Ю. І. Іванов, проінформували членів комітету ЛКСМУ, бюро факультетських комсомольських організацій інституту про політичну, економічну і екологічну обстановку у місті, про підсумки і

перспективи виборів на рідних депутатів.

ВІНСТИТУТІ продовжує роботу республіканська науково-методична конференція «Посилення світоглядної спрямованості викладання загальнонаукових і профільюючих дисциплін в технічному вузі». Розглядаються різноманітні аспекти виховання майбутнього інженера, не тільки, як технічно грамотної людини, а особистості з широким

колом інтересів, активного учасника громадського життя.

З основними доповідями на конференції виступили професори І. В. Кузьмін, М. М. Шкодин, В. К. Шановський, О. П. Стахов, О. І. Кедровський. Працюють чотири секції. В конференції беруть участь також провідні вчені Києва, Харкова, Львова, Одеси, Донецька, Дніпропетровська, Сімферополя, Ворошиловграда, Луцька, Сум, Житомира, Краматорська та інших міст України.

ВІННИЦЯ—КЕЛЬЦЕ: ТВОРЧА СПІВДРУЖНІСТЬ

З 12 по 21 квітня в нашому інституті перебувала делегація студентів Свентокшицької Вищої політехнічної школи в складі Войцеха Плази, Януша Тутка, Ежі Гжешика. Делегація познайо-

милась з життям ВПІ, зустрічалася з студентами, здійснила екскурсію по місту, побувала в Софіївському парку Умані. Підписано угоду про обмін студентами: в червні нинішнього року

25 наших представників працюватимуть в Кельці (їх прийме комбінат міського будівництва) і 25 польських — у Вінниці (будуватимуть піцано-сушильний цех трамвайно-тролейбусного управлін-

ня). Бюро послуг «Студсервіс» і наш Центр НТМ уклали договір про творчу співдружність.

О. ЯНЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу.

Стиль Саші Печерського...

Саші Печерському вісімнадцять років і біографія його коротенька. може вміститися в кількох рядках: середня школа № 9 м. Вінниці, золота медаль після неї, вступ до інституту з одного екзамена, всі відмінні оцінки після першого семестру. Недавно — ще одна віха: завоював друге місце на республіканській міжвузівській олімпіаді з фізики.

Але навіть ці коротенькі анкетні дані можуть уже дещо сказати, вірніше, дати підставу для висновку, що усе в його житті відбувається під щасливим знаком «плюс».

Правда, коли ми поговорили з самим Сашком, то побачили, що слово «відбувається» дещо неточне. «Відбувається» — це самоплив. Тим часом, Олександр Печерський нічого на самоплив не пускає, життя його цілеспрямоване. Хлопець він, звичайно, зді-

бний, але здібності схожі на багаття, яке може погаснути, якщо не підкинеш в нього дров — своєчасно і відповідної якості.

Сашу з дитинства цікавили технічні науки, проте було й інше захоплення: з другого класу, наприклад, він впродовж шести років навчався в хореографічній студії при клубі Вінницького електротехнічного заводу. По закінченню студії його зачислили до основного складу ансамблю «Веселка», танцював «натхненно». Іздив з ансамблем на гастролі навіть за кордон.

Але в дев'ятому класі змушений був серйозно подумати: навчання чи ансамбль? Як не як — доводилось отдавати репетиціям тричі на тиждень по 3—4 години.

Саме тоді він уперше прийняв нелегке рішення — ансамбль треба залишити. Рішення прийшлося після довгих ро-

здумів, з сердечним болем. Перевагу було віддано не менш улюбленим фізиці й математиці.

Добрим словом згадує він учителя фізики Ігоря Аркадійовича Лекаря, математиків Руану Аркадійівну Шкляр і Фаїну Натанівну Брейдбурд, які порадили вступити до заочної фізико-математичної школи ВПІ, спеціалізуватись в учбово-виробничому комбінаті на оператора електронно-обчислювальних машин. Це дуже допомагало розширювати технічний кругозір (систематично зайовував призові місця з фізики й математики на районних та обласних олімпіадах), привчало до постійної, напруженої роботи, зосереджувати зусилля на основному.

Цей спосіб роботи полегшив Саші Печерському навчання в інституті, дозволив з перших днів прилучитись до наукової роботи — на кафедрі вищої математики він бере участь у розробці госпдоговірної те-

ми «Математичне моделювання виробничих систем».

З 11 по 15 квітня в Донецьку проходила олімпіада з фізики. в якій взяли участь студенти всіх технічних вузів України і Молдавії. Було в Сашка 70 конкурентів. В першому турі розв'язували задачі на папері, в другому — з допомогою ЕОМ.

Після першого туру Печерський на одне очко відставав від представника Одеського політехнічного інституту, а в другому — переміг його з запасом в один бал. Ось де позначилась працьовитість, набута в учбово-виробничому комбінаті і при розробці госпдоговірної теми!

Саша Печерський здобув три призи — за друге місце в олімпіаді, за друге місце серед політехнічних інститутів, за оригінальне рішення задачі. Вітаємо його з цією перемогою і бажаємо, щоб вона була не єдиною, а першою в ряду багатьох наступних.

В. ІВЧЕНКО.

Народилась нова команда

ститутів, котрі мають таку культуру фізвиховання.

Напряга другого туру зумовлювалась тим, що дві команди мали обов'язково залишити групу найсильніших. Зібрано й цілеспрямовано провела команда ВПІ зустріч з черкашанами. Ініціатива за суперником була тільки на перших хвилинах, потім сильно зіграли Іван Беліков (1-й курс ІБФ), Віталій Либа (4-й курс МБФ), Ігор Журавльовський (2-й курс РТФ). Рахунок 26:20.

Вінничанам явно бракувало майстерності в зустрічах з обома Запорізькими командами. Це й зрозуміло — з запорізьких команд черпаються кадри для збірної СРСР. Драматично складалася

гра також з ворошиловградцями — дванадцять разів рахунок був нічийним. Тільки наприкінці зустрічі Ігорю Журавльовському вдалося нейтралізувати лідера суперників, двоєметрового А. Химченка — в результаті 26:25 на користь вінничан.

Справжні бійцівські якості були виявлені в двобої з киянами. Програючи по ходу зустрічі 4—5 м'ячів, команда знайшла в собі силу зрівняти рахунок. На жаль, за три секунди до фінального свистка був пропущений вирішальний гол 18:17. Будь-яка поразка неприйнятна, а така — тим паче. Але поразки теж загартовують.

Після двох турів ганд-

болісти ВПІ мають 7 очок і займають місце в середній таблиці. Попереду ще два тури, один з яких (23—29 травня) відбудеться у Вінниці, а заключний з 29 червня — у Харкові.

Таким чином, у ВПІ народилась сильна команда, здатна гідно захищати спортивну честь вузу і області на змаганнях будь-якого рангу. В цьому найперша заслуга старших викладачів кафедри фізвиховання М. Петренка і В. Ходирева. Поки-що це лише вогник майбутніх успіхів, який важливо не погасити. Завдання громадських організацій ВПІ допомогти гандбольній команді рости і міцніти.

О. ТКАЧУК,
голова ради обласної федерації гандболу.

ДІЄ ОСЕРЕДОК ТОВАРИСТВА
УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

ЩОБ НЕ ІВАНАМИ БЕЗРІДНИМИ

Метою сталінської опричинення і брежнєвської адміністрації було вбити душу будь-якого народу «од молдаванина до фіна», наплотити бездумних, слухняних яничарів, Іванів безрідних, котрі не знають отця і неньки, свого кореня, своїх витоків, які одголюють тільки «одобрям». Гвин-ти-ки! А для гвинтиків — належні правила: що бачити — чого не бачити, що читати, слухати, хвалити, що має подобатись, а що — ні, чим треба обурюватись. Для гвинтиків — магазини з напівпорожніми прилавками, кілометрові черги за ковбасою, лікарні, в яких можна швидше захворіти, ніж вилікуватись. А це — моральний кодекс будівника комунізму, чарівні казки про світле майбутнє, його осяйні вершини, загальна радість з приводу того, що «повертаєм ріки-води, розбудуємо заводів». А потім — знову ж таки для гвинтиків: «Мой адрес — не дом и не улица, мой адрес — Советский Союз».

Покотилось перекотиполе. І вже ти не росіянин, не білорус, не українець, вже «сформованася общность советских людей». А в «общности», либонь, і культура має бути спільна, і мова — на зразок: «Варум, бабця, не палила бо не было хольца». І раптом — квітневий вітер перемін. Перебудова!

А ми уже звичні, ми уже всього навчені. Поскладали плани, відрепортували, перебудувались. Хто за рік, а хто й швидше.

Ось тільки про душу людську забули.

Як її розбудити, чим сколихнути? Як із гвинтиків знову людей поробити? Як збудувати правову державу? Як забезпечити соціальну справедливість для всіх суціль живущих на «земле Русскої»? Як повернути всіх очима до рідного краю і рідного слова?

Може, послухаємо краших наших синів? Ось що говорить один з фундаторів Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка Дмитро Павличко:

«Треба, нарешті, зрозуміти, що, коли виключимо з своєї програми життя — і продовольчої, і енергетичної, і якої хочете — пісню, а значить і любов до своєї мови, до культури, до матері, до рідної землі — ми не здатні будемо виконати жодного з накреслених завдань. Мова — це народ, нема мови — нема народу... Люди без рідної мови — це, як правило, люди без ідеалів. Найкращу техніку обернуть вони в металобрухт, найкращу систему життя — у застій».

Пробудись, Людино! Живи по совісті і пам'ятай, хто ти, знай свої витоків, чийх батьків еси! Рід свій не забудь і мову. Бо ж почуття інтернаціонального виховується через національне. Як можна любити іспан-

ську бабусю, не люблячи своєї? Як можна поважати інший народ, зневажаючи свій, свою мову, традиції, святині? Як, зрештою, можна любити Батьківщину взагалі, не люблячи батька, матері, тієї місцини, де вперше зіп'явся на ноги, де вперше побачив зорю, де вперше мріяв про політ на край світу?

На жаль, у нашому інституті не виконуються заповіді Ілліча з національного питання, Постанови ЦК Компартії України і січневого (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС в галузі національного й патріотичного виховання населення. На VIII з'їзді РКП(Б) Ленін говорив: «У нас є комуністи, які кажуть: єдина школа, тому не смійте вчити іншою мовою, крім російської». По-моєму, такий комуніст, це — великоруський шовініст. Він сидить у багатьох із нас і з ним треба боротися».

Чому в нашому інституті не намічені заходи по переходу на двомовність, як це зроблено в інших вузах республіки — КДУ, КПІ, ЛДУ?

Чи, може, в нас такої проблеми не існує?

Тоді, давайте, подумаймо хоча б над тим, як доводиться першокурсникам українськомовних шкіл в політехнічному інституті, як тяжко їм даються на нові терміни, поняття, правила, надто ж у фізиці і математиці. Чому б не продовжити їхнє навчання українською й далі? Це ж не збиток був би, а пряма користь. Мова сама проситься в ужиток, а ми її ігноруємо. Тим часом, саме мова є потужним елементом патріотичного виховання.

Втім, про яке патріотичне й естетичне виховання можна говорити, на яких традиціях його будувати, коли в приміщенні нашого храму науки, виділеному під музей білше року тому, і досі одні голі-голісні стіни? Коли в більшості аудиторій соромно сидіти за парти, розмальовані вслякою глупотою і непристойностями? Коли на святкуванні Дня Радянської Армії, 175-річчя з дня народження Т. Г. Шевченка в залі — не більше 15 чоловік? Коли на двадцяти ватманських листах макростінгазети факультету обчислювальної техніки висить одна фотографія в оточенні русалок і декількох написів?

Все це болить і на все це мусимо реагувати спільними зусиллями парткому, ректорату, профкомів комсомолу, атаком громадськості інституту, до якої, ми звертаємось з проханням записуватись у наше Товариство, щоб разом розв'язувати наболілі, багаторічні завдання і проблеми.

М. КОВАЛЬ,
голова осередку Товариства української мови ВПІ.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.